

Mẹ và Cô Giáo

Triệu Dung

Sáng thứ Bảy trước nay vẫn là thời giờ riêng của Duyên. Thường thì nàng dậy trễ, nằm ngủ nướng dù cả nhà đã dậy hết rồi. Làm dâu trưởng của một gia đình người Bắc với ba cô em chồng sống chung trong một mái nhà, Duyên vẫn không bỏ được tật ngủ trễ mỗi thứ Bảy. Gia đình chồng của nàng cũng lạ, như có dặn nhau trước, tất cả đều nhẹ nhàng sinh hoạt và để Duyên ngủ li như thế. Có hôm mãi tới mười giờ sáng nàng mới lồm cồm thức dậy. Các con nàng nghịch ngợm, ngồi ngay ngoài cửa phòng, chờ đợi lúc nàng vừa bước ra khỏi cửa liền nhảy vào lòng mẹ, hôn lấy hôn để như đã vắng mẹ lâu lắm.

Sáng thứ Bảy hôm nay, Duyên bỗng dậy sớm. Ánh sáng ở cửa sổ chưa kịp rọi vào phòng ngủ. Những tiếng lách cách, leng keng của nồi chén va chạm nhau ở dưới nhà bếp mỗi sáng khi mẹ chồng của nàng dọn dẹp chưa kịp vọng lên phòng nàng. Trong cái tĩnh mịch của buổi sớm mai, Duyên tự động rón rén ra khỏi phòng. Nàng bước chậm trong ánh sáng mờ mờ của phòng khách, ra ngồi dưới cửa sổ nhìn xuống mảnh vườn sau nhà. Trong hồ, các con cá Koi đang ngoi đầu ra khỏi mặt nước để hít hơi. Chung quanh hồ, những bụi đá và các hàng sỏi đều lấp lánh vì ướt sương. Duyên mê man lấy tay chống cằm, ngồi bất động để tầm mắt

chuyển từ vật này qua vật khác. Duyên chợt mỉm cười vì bất gặp dáng chồng nàng đi qua hồ, tay khệ nệ khiêng chậu nước để tưới các cây kiểng. Nàng trách thầm: sáng nào cũng thế: cây trước, vợ sau !

Bỗng nàng quay lại về phía sau lưng -

có tiếng động của đôi chân nhỏ bé nào đó đang di chuyển về phía nàng. Bé Thái Anh đang mắt nhắm, mắt mở đi ra khỏi phòng. Tóc bé rối lại tăng thêm vẻ bồng bênh. Đôi mắt to chưa chịu mở hết để hàng mi dài rũ ra, trông dài thêm. Tay phải ôm một cái gối nhỏ, tay trái kéo lê cái gối dài, bé đi sát vào tường như sợ té, hoặc muốn dò dẫm đường đi để khỏi phải mở mắt. Chắc cô bé định đi xuống phòng bà Nội hoặc cô Út để được ôm và dỗ cho ngủ lại như thường lệ.

Duyên tinh nghịch kêu con thật lớn: "Thái Anh !"

Bé giật mình, mở rộng đôi mắt nhìn về hướng Duyên. Thấy mẹ, bé chạy vội lại, sà vào lòng mẹ.

Ôm con, Duyên hỏi : "Dậy rồi hở con?"

Bé âm ừ : "Dạ."

"Đi học trường Việt Nam nhé ?"

Vẫn âm ừ: "Dạ."

"Sáng nay con muốn ăn cái gì nào?"

"I don't know Mom."

Duyên vội nhắc: "Con không biết, chứ!"

Bé cười, vội lặp lại : "Con không biết."

Bỗng đôi mắt bé sáng lên, tay đẩy mặt mẹ ra để nhìn thẳng vào mắt Duyên: "Oh I know: Macaroni and Cheese! Mom, how do you say Macaroni and Cheese in Vietnamese?"

Duyên buồn cười cho cái lỗi phát âm rất Mỹ của bé rồi bỗng khựng lại vì câu hỏi tuy ngây thơ nhưng hóc búa lắm. Hừm! Macaroni and Cheese dịch ra thế nào bây giờ ? Túng quá, Duyên trả lời tạm : "Nuôi với Cheese."

Thái Anh gật gật đầu "Con muốn ăn Nuôi với Cheese."

Duyên cười. Câu mở đầu "Con muốn ăn ..." là câu tiếng Việt được ba tên nhóc tí ở nhà này ưa chuộng và thường nói nhất. Duyên thầm nghĩ : Nếu biết câu này tốn hao công sức của người nghe như thế, giá mình dạy chúng nó câu "Con muốn làm ..." thì hay biết mấy.

Dạy cho ba đứa con của riêng nàng nói được tiếng Việt đã là khó, Duyên lại công công đi làm cô giáo Trường

Văn Lang. Sáng thứ Bảy hôm nay có hơn bốn mươi mái đầu thơ ngây ngồi đợi cô giáo viết vần M, E, Ê trên bảng. Lớp Mẫu Giáo của Duyên đấy. Hơn bốn mươi đôi mắt mở to. Bao nhiêu đôi tay búp-bê cầm viết. Trong đó có đôi tay của bé Thái Anh. Những lúc đứng lớp, Duyên luôn cố gắng trải rộng tầm mắt để chú ý tất cả các em. Lâu lâu mới nhìn con một lần. Mỗi lần như thế, nàng đều thấy con bé cười, nụ cười đồng lõa với cô giáo, với mẹ.

Duyên bỗng nhớ lại những buổi sáng thứ Bảy trước đây. Thời giờ riêng của nàng ngày nay là giờ chung của bao nhiêu thiếu nhi khác. Trước đây, nàng chỉ trông cậy vào hai ngày cuối tuần để trau dồi tiếng Việt cho các con. Duyên hay lo sợ rằng niềm sung sướng nhất đời, là được làm mẹ, sẽ bị uổng toi nếu các con nàng không thông cảm với nàng bằng ngôn ngữ thân thương ấy. Duyên không lo sợ vẫn vợ đâu, vì người đàn ông như nhạc sĩ nhà họ Trịnh còn có ý tưởng "Dạy cho con tiếng nói thật thà, dạy cho con chớ quên màu da ...", hướng chi là nàng.

Đến giờ ra chơi, Duyên bắt cả lớp xếp hàng ngay thẳng, theo thể lệ của lớp Mẫu Giáo ở Trường Văn Lang. Các em chào thật lớn câu "Thưa cô con ra chơi," làm Duyên thấy buồn cười. Chả bù cho những lúc đánh vần thì rời rạc như hết pin. Vọng từ lớp thầy Sang, các em lớp Một vang vang hát bài "Cô và Mẹ":

*"Lúc ở nhà mẹ cũng là cô giáo
Khi đến trường cô giáo như mẹ hiền.
Cô và Mẹ là hai cô giáo.
Mẹ và cô giống hai mẹ hiền."*

Nghe xong, Duyên ngẩn ngơ, lòng cảm thấy vui vui vì lời của bài hát sao tương tự tình trạng vừa làm mẹ vừa làm cô giáo của nàng. Một bàn tay nhỏ nhỏ bỗng luồn vào tay Duyên. Nhìn xuống, nàng thấy Bé Thái Anh đang nheo mắt nhìn nàng. Bé nói thật chậm: "Thưa cô con ra chơi", rồi cười một nụ cười tinh nghịch. Duyên suýt cười thành tiếng vì mừng: À, con bé còn biết kêu đùa mẹ là Cô. Thế thì vẫn còn hy vọng lắm chứ!

*12/98
Triệu Dung*

Ca Dao, Ca Dao *(NN)*

Gặp đây chàng mới hỏi nàng,
Đạo này đã bớt ăn hàng hay chẳng?
Chàng hỏi, nàng trả lời rằng:
Làm sao bớt được, bởi răng vẫn còn.

Bạn có sẵn sàng cho tương lai?

Khi con em bạn ra trường Trung học năm 2000:

- Kiến thức nhân loại đã 4 lần tăng gấp đôi [$2 \times 2 \times 2 \times 2 = 16$ lần] từ năm 1988.
- Học sinh ra trường năm 2000 đã được trao đạt nhiều kiến thức hơn ông bà họ nhận được suốt đời.
- 90% số người sẽ làm việc tại các công ty có ít hơn 200 nhân viên.
- Nhóm người "thiểu số" sẽ chiếm đa số tại 53 trong 100 thành phố lớn nhất nước Mỹ.

(Theo Marvin J. Cetron, Futurist Magazine)

